

Безперечно, діяльність М. П. Красовського була плідною та багатогранною, він мав високий авторитет у суспільстві та в наукових колах Харкова. Тому не випадково, що саме він допомагав Н. А. Валяшко у створенні в Україні фармацевтичного вищого навчального закладу – Харківського фармацевтичного інституту.

Желев Ю.Д., Гонтаренко Л.О.

Науковий керівник: Гонтаренко Л.О.

НУЦЗУ

ІСТОРІЯ ПОЖЕЖНИХ МАШИН

Коли первісні люди почали використовувати вогонь, це було великим відкриттям. Але тоді не усвідомлювали, що будь-яке відкриття приносить не тільки добро але і природне зло. Безсумнівно вогонь приніс людям тепло і можливість готувати їжу, але також він приніс – пожежі з якими потрібно було боротися.

Протягом багатьох сотень років накопичувався досвід гасіння пожеж. Створювалися різні примітивні засоби, які полегшували гасіння пожеж. Також розвивалася пожежна техніка. На початку найпоширенішими засобами гасіння були ручні пожежні насоси. Вода підвозилася в бочках встановлених на кінних візках, які називалися бочковими ходами. Пожежні добиралися туди на лінійних ходах-візках з розташованими на ній лавами, на яких розміщувалося 10-12 чоловік та інвентар (багри, лопати, сокири). У той період у пожежників була майже така форма одягу як у сучасних. Єдине що змінилося це тканина. Каски того часу випускалися з латуні та міді, а наші сучасні із пластмаси. Перші пожежні рукави шилися зі шматків звичайного одягу.

Перша парова протипожежна машина з'явилася в Києві у 1885 р. і прослужила до початку 1920-х років, поки їх не змінили автомашини. Щоб завести насос і нагріти води для роботи парової машини йшло десь 30 хвилин, тому її

заряджали заздалегідь та роздмухували на ходу. Бочки вистачало лише на 5-10 хвилин. У 1888 р. з'явилися перші пересувні сходи. Перший водогін з пожежними кранами у Києві з'явився лише у 1907 р.. А перший пожежний автомобіль - у 1916 р., який став єдиним на українських землях на той час, та пройшов випробування. Час виїзду становив близько 1 хвилини. У 1928 р. в Києві було дев'ять пожежних частин, які мали 13 автомобілів. У 1927 р. пожежний автомобіль був поставлений на шасі /Фіат/, а сучасним на шасі /Паккард/. Сучасні автомобілі випускали на шасі АМО-Ф-15. На цих автомобілях знаходилися насоси продуктивністю 1200л. в хвилину та 350-метрові баки. У 1936 р. з'явилися ЗІСи, в них пожежні ще сиділи ззовні, на зовнішніх сидіннях - в закленій кабіні знаходилися тільки командир розрахунку та водій. На таких машинах пожежникам небезпечно було виїжджати взимку на пожежі. Тому що вода на їхньому одязі швидко замерзала, що викликало застудні та інші захворювання. Тільки в 1940 р. з'явилися машини, де весь екіпаж пожежників сидів усередині кабіни. Сам насос розташовувався на передньому бампері, перед решіткою радіатора. У 1950-х рр. з'явився ЗІС-150, прослужили три десятиліття. АРП-2 – були перевізниками пожежних рукавів. Але їх було 2. Рукавів там могло поміститися до ста штук. Вони перебували у спеціальних касетах – власниках, і відразу ж після прибуття на пожежу вивантажувалися з допомогою спеціального механізму, дозволяючи швидко нарощувати загальну довжину рукавів, майже кілометри, що важливо у випадках, коли поблизу був гідрант чи пожежного водоймища.

Щороку техніка вдосконалюється. Сучасні автомобілі відрізняються багатофункціональністю та швидкістю, безліччю завдань: гасіння пожеж у висотках, спалах електропроводки, газу та інших легкозаймистих вибухонебезпечних речовин. Внаслідок ускладнення завдань стала вдосконалюватися й техніка, з'явилося безліч видів пожежних автомобілів, кожен з яких має специфічну комплектацію, розміри та потужність. Усі сучасні пожежні машини мають червоний колір із білими смужками. Щоб вони виділялися серед інших учасників руху. Пожежні автомобілі нашого сучасного

світу комплектуються драбинами і підйомниками, для того щоб можна було дістатися до верхніх поверхів. Максимальна висота 110-м, але це виняток із правил. Середньостатистична автодрабина здатна висуватися на висоту 30-50м. Тому сучасна техніка гарантує максимально ефективно гасіння вогню.

Житинський О. В.

Науковий керівник: Окладна М. Г.

НЮУ ім. Ярослава Мудрого

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ 1991: ПРОГОЛОШЕНО ЧИ ВІДНОВЛЕНО?

Під час промови з нагоди 30-ї річниці незалежності України Президент В. Зеленський заявив: «Сьогодні ми відзначаємо 30-ту річницю проголошення незалежності України! ... А справедливіше, на мій погляд, сказати: 30-ту річницю відновлення незалежності України! Бо 24 серпня 1991 р. Україна відновила свою державність. А 24 серпня 2021 р. Україна нарешті усвідомлює це, говорить про це, пишається цим». Справді, в українському суспільно-політичному просторі останнім часом частіше лунають тези про відновлення незалежності України, на противагу її проголошенню. Тож, животрепетною проблемою української наукової громадськості й суспільства назагал є досягнення консенсусу стосовно того, що відбулося 24 серпня 1991 р. і чи справді ця дата є ключовою в історії українського державотворення.

9 (22) січня 1918 р. в умовах війни з більшовицьким урядом РРФСР Центральна Рада IV Універсалом проголосила Українську Народну Республіку «самостійною, ні від нікого незалежною, вільною, суверенною державою українського народу». Вона мала всі ознаки державності, а саме територію, постійне населення, апарат управління, власну символіку, грошову одиницю й навіть офіційне визнання з боку Центральних держав-підписантів Брест-Литовського мирного договору, хоч ця державність і була недовготривалою. Наразі в Україні 22 січня є Днем Соборності на честь проголошення Акта Злуки